

Formanden:

Vi genoptager herefter forhandlingen om beslutningsforslaget.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det skal mere være for, at vi ikke forvirrer debatten med at komme ud på et vildspor. Der er ikke nogen tvivl om, at Udenrigsministeriet, regeringen er imod, at Iraks territorialitet krænktes. Det svarede jeg også udvalget i går. Og det vil sige, at vi også er imod, at man okkuperer en del af Iraks territorium. Meningen med det her er en afvæbning af Saddam Hussein. Det er ikke at lave nye territoriale forhold i området.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Vi har jo diskuteret utallige timer, hvorvidt der er FN-mandat, eller hvorvidt der ikke er et FN-mandat, og det er altså vores opfattelse, og det er Folkeretskontorets vurdering, at der er en FN-forankring til stede i kraft af de resolutioner, som er vedtaget.

Så vil jeg sige til hr. Per Kaalund, som jo koncentrerer sig meget om hele det der nordiske aspekt, og det synes jeg er al ære og respekt og værd, at det med traditionerne for, at vi har fælles nordisk fodslag på forsvarspolitiske og udenrigspolitiske områder, jo ikke er helt rigtigt. Virkeligheden er jo nok snarere en anden.

Der var en grund til, at Nordisk Råd overhovedet blev lavet i sin tid. Det var jo lidt som en kompensation for, at Hedtoft i sin tid ikke kunne få lavet en nordisk forsvarsalliance. Der har altid været markante forskelle i den nordiske udenrigspolitik. Det må man erkende. Men det ændrer jo ikke ved, at man godt kan beklage, at det ikke er lykkedes at have en fælles nordisk holdning til det her spørgsmål. Jeg må så i øvrigt sige, at Island støtter den danske regerings linje for interventionen.

Så til hr. Keld Albrechtsen: Jeg ved ikke rigtigt, om det er relevant at svare på det nu, hvor vi har haft diskussionen, det er omkring Tyrkiet, og der er altså bare det at sige til det, at USA og EU er klart imod det, og vi er klart imod det. Og hvem siger, at det overhovedet sker? Hr. Keld Albrechtsen står her på talerstolen og får det til at se ud, som om vi bare accepterer det, hvis Tyrkiet går ind, og som om det er virkelighed, som om det allerede er sket.

Jeg tvivler meget på, at det sker. Og jeg er i hvert fald klar over, at Tyrkiet kender holdningen både i USA og i samtlige EU-lande.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Nu er hr. Villy Søvndal jo ikke kendt for her i salen at bruge argumenter, der understøtter regeringens position og holdning. Jeg må sige, at det i hvert fald er første gang i nyere tid, jeg har oplevet det fra hr. Villy Søvndals side.

Hr. Villy Søvndal sagde, at der var fem lande, der ville stille op med militært bistand til krigen i Irak. Jeg tror, hr. Villy Søvndal har tænkt på Polen, da hr. Villy Søvndal kunne tælle det op til fem foruden USA, Storbritannien, Australien og Danmark.

Men jeg kan fortælle hr. Villy Søvndal, at vi jo har fået oplyst, at det, som Polen vil stille med, er specialstyrker inden for beskyttelse, beskyttelse mod ABC-våben. Så der er altså ikke noget, om jeg så må sige, robust bidrag fra polsk side af militær karakter.

Derfor vil jeg gerne vende tilbage til det, som var mit spørgsmål til Venstres ordfører. Se, nu er vi altså i den situation, at dér, hvor Danmark skal deltage i den her krig, som er indledt, det er på det allerskarpeste. Kan det ikke igen få Venstre til at overveje, om man har placeret sig korrekt? Det at isolere Danmark sammen med de her lande i denne situation væk fra vores nordiske naboer, væk fra EU-landene i hovedtræk, kunne det ikke få Venstre til at overveje, om beslutningsforslaget ikke skulle have været indrettet anderledes, så det kunne have samlet bred støtte i Danmark, i det danske Folketing og i befolkningen?

Kl. 9.40

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Hr. Jens Rohde har for lidt siden nok en gang fastslået, at der er en FN-forankring til stede. Derfor må jeg ligesom den tidligere spørger konfrontere hr. Jens Rohde med det faktum, at Danmark går enegang med uendelig få lande, når det gælder om at levere egentlige militære bidrag til den krig, som nu er gået i gang.

Det er jo ikke engang en håndfuld lande, som stiller egentlige militære bidrag, og hvordan kan man så sige, at der er en stærk FN-forankring? Der er ikke engang så mange med, som der var i Kosovokrigen, eller som da nogle lande sidst sluttede sig for at gå imod Irak. En lang række lande er faldet fra.

Hvordan kan det være, at Venstre er slået ind på en udenrigspolitisk kurs, der består i, at Danmark skal gå enegang sammen med nogle gan-